

РЕШЕНИЕ

№ 3157

гр. София, 07.05.2015 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, IV КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ,
в публично заседание на 03.04.2015 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Красимира Милачкова

ЧЛЕНОВЕ: Боряна Бороджиева

Росица Бузова

при участието на секретаря Наталия Г Дринова и при участието на прокурора Милен Ютеров, като разгледа дело номер **155** по описа за **2015** година докладвано от съдия Росица Бузова, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по чл.208 – чл.228 АПК вр. чл.63, ал.1, изр.2 ЗАНН.

С решение от 07.11.2014 г. по НАХД № 20329/2011 г. на СРС, НО, 115 състав е потвърдено НП № СТ-2869-21-ДНСК-606/19.09.2011 г., издадено от заместник – началника на ДНСК, с което на основание чл.237, ал.1, т.2 вр. чл.224, ал.1, т.3 и чл.168, ал.1, т.2 ЗУТ на [фирма] е наложена имуществена санкция в размер на 3 000 лв. Срещу решението е подадена касационна жалба [фирма], с която се оспорва като постановено в нарушение на закона при допуснати съществени нарушения на процесуалните правила, съставляващи касационни основания по чл.348, ал.1, т.1 и 2 НПК вр. чл.63, ал.1, изр.2 ЗАНН. Касаторът се оплаква, че първостепенният съд не обсъдил доводите му за непосочване на датата на извършване на нарушението в акта и наказателното постановление съгласно изискванията на чл.42, т.3, пр.1 и чл.57, ал.1, т.5, пр.2 ЗАНН; бланкетно отхвърлил възраженията му за липса на единство в правната квалификация на деянието по акта и наказателното постановление; не взел

предвид липсата на дадена от АНО обосновка по чл.27 ЗАНН кои отегчаващи обстоятелства са взети предвид при определяне на имуществената санкция над нормативния минимум по чл.237, ал.2, т.1 ЗУТ. Във въззивното производство недоказано останало осъществяване от обективна страна на санкционираното нарушение по чл.224, ал.1, т.3 ЗУТ. Иска се от тази инстанция да отмени обжалваното решение да бъде отменено и вместо него да постанови друго, с което НП № СТ-2869-21-ДНСК-606/19.09.2011 г. да бъде изцяло отменено.

Ответникът Дирекция за национален строителен контрол (ДНСК) не представя отговор по касационната жалба; при разглеждането на делото чрез процесуалния си представител юрисконсулт А. я оспорва.

Прокурор Ю. от СГП дава заключение, че касационната жалба като неоснователна и недоказана следва да бъде оставена уважена.

Административен съд София – град намира, че касационната жалба е допустима - подадена е от надлежна страна по чл.210, ал.1 АПК вр. чл.63, ал.1, изр. 2 ЗАНН в 14-дневния срок по чл.211, ал.1 АПК вр. чл.63, ал.1, изр.2 ЗАНН срещу съдебно решение, подлежащо на касационен контрол.

Административен съд София – град при извършената касационна проверка по чл.218 АПК вр. чл.63, ал.1, изр.2 ЗАНН установи следното:

Според задължителните за тази инстанция съгласно чл.220 АПК вр. чл.63, ал.1, изр.2 ЗАНН фактически установявания на първостепенния съд на 01.07.2011 г. била извършена проверка от служители на ДНСК на строеж „Складове, хладилен склад и офиси“, находящ се в [населено място], СО - Район „П.“ в УПИ XVI-1342, кв.79, м.„Промислена зона - Север“, за който строителният надзор се упражнявал от [фирма]. Проверката установила, че на обекта са извършват СМР, без от проектанта да подписани в съответната част съгласно Наредба № 3/2003 г. за съставяне на актове и протоколи по време на строителството Акт образец № 7 за приемане на извършените СМР по нива и елементи на строителна конструкция, Акт образец № 12 за установяване всички видове СМР, подлежащи на закриване, удостоверяващ, че са постигнати изискванията на проекта, и Акт образец № 14 за приемане на

конструкцията. На [фирма] бил съставен АУАН № СТ-2869-21/06.07.2011 г. за установяване на извършено нарушение по чл.168, ал.1, т.2 ЗУТ (ред. – изм., ДВ, бр.65 от 2013 г.). По акта, при същото фактическо описание на нарушението, е издадено НП № СТ-2869-21-ДНСК-606/19.09.2011г. от заместник – началника на ДНСК, с което на [фирма] на основание чл.237, ал.1, т.2 ЗУТ била наложена имуществена санкция в размер на 3 000 лв.

Софийският районен съд от правна страна е приел, че при издаването на НП № СТ-2869-21-ДНСК-606/19.09.2011 г. са спазени всички процесуални и материални изисквания на закона, поради което го е потвърдил. Решението му е правилно постановено, без сочените от касатора пороци.

Първо, тъй като санкционираното деяние на [фирма] като лице, упражняващо строителен надзор на строеж по чл.224, ал.1, т.3 КТ, е за допускане на СМР на процесния обект без подписани актове образци № 7, № 12 и № 14 по чл.7, ал.3, т.7, 12 и 14 от Наредба № 3/2003 г. на министъра на регионалното развитие и благоустройството, то представлява продължено административно нарушение под формата на бездействие, което е траело непрекъснато, докато е открито от проверка на служители на ДНСК на 01.07.2011 г. Следователно датата на проверката като такава на прекратяване на нарушението съгласно чл.80, ал.3 in fine НК вр. чл.11 ЗАНН е моментът, в който то е извършено, поради което именно тя е посочена и в АУАН № СТ-2869-21/06.07.2011 г. съгласно чл.42, т.3, пр.1 ЗАНН, и в НП № СТ-2869-21-ДНСК-606/19.09.2011 г. съгласно чл.57, ал.1, т.5, пр.2 ЗАНН.

Второ, не се констатира липса на единство в правната квалификация на деянието по АУАН № СТ-2869-21/06.07.2011 г. и НП № СТ-2869-21-ДНСК-606/19.09.2011 г. и/или в текстовото му описание. Имууществената санкция е наложена на основание чл.237, ал.1, т.2 ЗУТ – разпоредбата е точно изписана в края на съобразителната част на НП № СТ-2869-21-ДНСК-606/19.09.2011 г. на страница 2 непосредствено преди диспозитива. Тъй като чл.237, ал.1, т.2 ЗУТ е административнонаказателен състав, същият фигурира съгласно 57, ал.1, т.7 ЗАНН само в НП № СТ-2869-21-ДНСК-606/19.09.2011 г. Правилно не е упоменат в АУАН № СТ-2869-21/06.07.2011 г., тъй като съгласно чл.36 ЗАНН актът се съставя, за да

установи административното нарушение, не и за да го санкционира. Като всеки друг административнонаказателен състав и този на чл.237, ал.1, т.2 ЗУТ е включен само в наказателното постановление, тъй като съгласно чл.53, ал.1 вр. чл.83, ал.2 ЗАНН чрез издаването му АНО определя по основание и размер имуществена санкция по приложения от него състав и я налага. Доколкото чл.237, ал.1, т.2 ЗУТ с оглед препращането към чл.224, ал.1 ЗУТ съдържа множество алтернативни самостоятелни хипотези, в НП № СТ-2869-21-ДНСК-606/19.09.2011 г. ясно е конкретизирана тази, по която се ангажира административнонаказателната отговорност – указано е, че [фирма] се санкционира като лице, упражняващо строителен надзор, на строеж по чл.224, ал.1, т.3 ЗУТ, с извършвани СМР в нарушение на правилата за изпълнението им предвид липсата на подписани актове образци № 7, 12 и 14 съгласно Наредба № 3/2003 г. на министъра на регионалното развитие и благоустройството. Съставът по чл.237, ал.1, т.3 ЗУТ предвид общото препращане към чл.224, ал.1 ЗУТ е в достатъчна степен конкретизиран на страница 1, абзац втори, изречение последно от НП № СТ-2869-21-ДНСК-606/19.09.2011 г. със запис „в нарушение на правилата за изпълнение на СМР - строеж в нарушение на чл.224, ал.1, т.3 ЗУТ“ – т.е., успоредно чрез цифровото цитиране на чл.224, ал.1, т.3 ЗУТ и словесното цитиране на приложеното предложение второ от разпоредбата. И правната квалификация на административното нарушение по НП № СТ-2869-21-ДНСК-606/19.09.2011 г. е надлежна - отговаря както на фактическото негово описание, така и на посочената като нарушена законова разпоредба – състои се в неизпълнение на възложената на това лице, упражняващо строителен надзор, отговорност по чл.168, ал.1, т.2 ЗУТ за пълнотата и правилното съставяне на актовете образци № 7, 12 и 14 за СМР, извършвани на този обект по правилата по Наредба № 3/2003 г. на министъра на регионалното развитие и благоустройството. Разпоредбата на чл.168, ал.1, т.2 ЗУТ, посочена като нарушена в АУАН № СТ-2869-21/06.07.2011 г., съгласно чл.42, т.5 ЗАНН, и в НП № СТ-2869-21-ДНСК-606/19.09.2011 г. съгласно чл.57, ал.1, т.6 ЗАНН е една и съща. Няма разлика в правната квалификация на нарушението по акта и постановлението, противно на поддържаното от касатора. Това, че в НП № СТ-2869-21-ДНСК-606/19.09.2011 г. е изписано „чл.168, ал.1, т.2“ без „ЗУТ“ е явен технически пропуск, който не е съществен, не възпрепятства правото на защита на

санкционираното лице и не опорочава формата на наказателното постановление до степен на отменимост.

Трето, съгласно чл.57, ал.1, т.7 ЗАНН наказателното постановление трябва да съдържа вида и размера на наказанието – този реквизит е налице в НП № СТ-2869-21-ДНСК-606/19.09.2011 г., с чийто диспозитив е наложена имуществена санкция от 3 000 лв., т.е. определен е видът на наказанието по чл.83, ал.1 ЗАНН и размерът му в границите от 1 000 до 1000 лв., предвидени в чл.237, ал.1, т.3 ЗУТ, съгласно чл.27, ал.1 ЗАНН. АНО е нормативно задължен да съобрази при издаването на наказателното постановление по чл.53, ал.1 ЗАНН всички критерии по чл.27, ал.2 ЗАНН, индивидуализирайки санкцията. Обратното, не е нормативно задължен да обективира тази своя преценка по чл.27, ал.2 ЗАНН в текста на наказателното постановление. В частност излагането на мотиви за отчетените смекчаващи или отегчаващи обстоятелства по чл.27, ал.3 ЗАНН не е от изрично и лимитивно изброените в чл.57, ал.1, т.1 – 10 ЗАНН реквизити от задължителното му съдържание – ето защо, липсата на такива съображения по чл.27, ал.2 и/или ал.3 ЗАНН в НП № СТ-2869-21-ДНСК-606/19.09.2011 г. не може да е формален порок. Съгласно чл.46, ал.3 ЗНА, нормата на чл.57, ал.1 ЗАНН като такава от правната уредба на административнонаказателна отговорност съдът може да тълкува само стриктно, не и по аналогия на закона или правото по чл.46, ал.1 и 2 ЗАНН, в частност с чл.59 АПК, нито разширително. Съдът е овластен да провери НП № СТ-2869-21-ДНСК-606/19.09.2011 г. съобразно (не)съответствието му със закона, не и да го дописва по свое усмотрение, като предявява нормативно непредвидени изисквания към формата му. СРС при дължимата се цялостна проверка на обжалваното НП № СТ-2869-21-ДНСК-606/19.09.2011 г., се е мотивирал защо не намалява размера на имуществената санкция – отчел е характера на нарушението, довело до извършване на СМР, без подписани три задължителни актове по чл.7 от Наредба № 3/2003 г. за предходните фази на строителството поради възражения на проектанта за недостатъчна носимост на конструкцията; така е заключил, че наложената имуществена санция под средния по закон размер съответства по степен на тежестта на нарушението – извод, който се споделя от касационната инстанция.

Четвърто, според касатора във въззивното производство не са събрани доказателства относно осъществяване от обективна страна на изпълнителното деяния по чл.224, ал.1, т.3 ЗУТ и не било изяснено в коя от хипотезите по чл.224, ал.1, т.3 ЗУТ попадал настоящият случай. Както се отбеляза по-горе, с буквалното словесно цитиране на предложението второ на чл.224, ал.1, т.3 ЗУТ „в нарушение на правилата за изпълнение на СМР“ в НП № СТ-2869-21-ДНСК-606/19.09.2011 г. случаят е отнесен към втората от трите алтернативни хипотези чл.224, ал.1, т.3 ЗУТ – освен че не се е налагало тя да се изяснява от въззивния съд, всяко такова уточнение след издаването на постановлението би било недопустимо. Законосъобразно, позовавайки се на изготвения в хода на проверката на ДНСК Констативен протокол № СТ-2864/05.07.2011 г., първостепенният съд е приел за установено, че към датата й на процесния обект „Складове, хладилен склад и офиси“, находящ се в [населено място], СО - Район „П.“ в УПИ XVI-1342, кв.79, м.“Промислена зона - Север“ сградата е била изпълнена в груб строеж, с монтирана дограма, завършени фасади, като вътре са се изпълнявали преградни стени, зидарии, инсталации, шпакловки и замазки. Тоест, към 05.07.2011 г. обектът е представлявал груб строеж по § 5, т.46 от ДР на ЗУТ – сграда с изградени ограждащи стени и покрив, без или с различна степен да са изпълнени довършителните работи. СРС е установил и извършването на СМР на този строеж към 05.07.2011 г. без подписани от проектанта Акт образец № 7 (за приемане на извършените СМР по нива и елементи на строителна конструкция), Акт образец № 12 (за установяване всички видове СМР, подлежащи на закриване, удостоверяващ, че са постигнати изискванията на проекта), и Акт образец № 14 (за приемане на конструкцията) по КП № СТ-2864/05.07.2011 г., официално заверените копия от актовете, изискани от ДНСК по делото, обясненията на С. Д. като законен представител на [фирма] и показанията на разпитания като свидетел актосъставител Т. И. Т., инспектор в ДНСК. Въз основа на тази доказателствена съвкупност, формирана във въззивното производство, санкционираното нарушение по чл.237, ал.1, т.2 ЗУТ е доказано по безсъмнен начин като осъществено с всички елементи от обективната му страна – административнонаказателната отговорност на [фирма] е реализирана като лице, упражняващо строителен надзор, на строеж по чл.224, ал.1, т.3, пр.2 ЗУТ, на който в нарушение на правилата за изпълнението им, СМР са

извършвани без подписани актове по чл.7, ал.3, т.7, 12 и 14 от Наредба № 3 на министъра на регионалното развитие и благоустройството от 2003 г.

След извършената касационна проверка по чл.218, ал.1 АПК вр. чл.63, ал.1, изр.2 ЗАНН тази инстанция не констатира сочените в касационната жалба пороци на обжалваното решение. Същевременно , при дължимата се по чл.218, ал.2 АПК вр. чл.63, ал.1, изр.2 ЗАНН служебна проверка го намира за валидно, допустимо и постановено в съответствие с материалния закон. В отсъствието на отменителни основания по чл.348, т.1, т.1 и 2 НПК вр. чл.63, ал.1, изр.2 ЗАНН, атакуваното с касационната жалба решение следва да се остави в сила съгласно чл.221, ал.2, пр.1 АПК вр. чл.63, ал.1, изр.2 ЗАНН.

Водим от горното, Административен съд София – град, IV касационен състав

Р Е Ш И:

ОСТАВЯ В СИЛА решение от 07.11.2014 г. по НАХД № 20329/2011 г. на Софийския районен съд, НО, 115 състав.

РЕШЕНИЕТО е окончателно и не подлежи на обжалване и протест.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ: